

L. KLÍMA

TRVÁNÍ

PO

SMRTI

Ladislav Klíma

TRVÁNÍ PO SMRTI

/fragment z nepublikovaného románu
"Údolí největšího štěstí"/

Nikoho nepotkával, jen podivného člověka, nějak nestvůrného, jenž vypadal určitěji než stín a neurčitěji než živý člověk... A pod dlažbou znělo vrtání a dunění silněji než dříve. Občas slyšel Silvio i chechot, - a cítil, že platí jemu. Konečně rozeznal slova:

"Haha! Teď blázen nad námi! Zatoulal se kousek cesty z vězení a myslí, že je na svobodě! Ale žalářník se směje a neviditelné provazy podrazí bláznů nohy!"

"Ten chudák vetřel se do meškarního plesu boháčů, myslí, že ho neznají, - a za chvíli bude s hanbou vyhozen, haha!"

"Ten blbec myslí, že zabil Rossiho vskutku, - chichichí!"

"Larvo hloupá! Umučené bude tvá Ada a marně vlezl jsi do naší říše, abys ji vysvobodil! Klid se odtud, kam patříš, vetřelče, vagabunde žebrácký, červe drzý, potvoro ze špinavého světa!..."

A tu zmocnila se Silvia, poprvé po dlouhé době, hrůza z čehosi neznámého. Ustoupila však jako rázem tuposti a bezmyšlenkovitosti. Odvážná nálada zcela zmizela.

Vyšel z města. Měsíc svítil před ním tak tiše a hladce a vlhce. "Divno, že svítí! Zdá se mně, že zde není jeho místo... A zdá se mně, že podle kalendáře svítit nemá!" Ale sotva se myšlenky tyto vynořily, zapadly. Silvio cítil, že duch jeho nemá vůle, že je strojem.

Napadlo mu, že by se teď mohl dobře vrátit a noc s Adou strávit. Ale neučinil tak, cíť nechuť ke všemu a touže po odpočinku.

Nevěděl, jak došel na nádraží; zdálo se mu dokonce nemožné, že by tam došel, neboť se rozpomněl, že šel cestou opačnou té, která z města k nádraží vedla. Hodil sebou na lavici. Ale hned povstal a jal se prohlížet jízdní řád.

S největší námahou vyčetl z něho konečně, že nejbližší vlak odjíždí do Florencie za půl druhé hodiny. Usedl a skoro bez vědomí čekal. V kontrastu k dřívější pustotě všeho počalo se teď mimo něj opile kmitat mnoho lidí, jako automatické figurky.

Konečně vsedl mechanicky do vlaku, bylo mu divno, že tento v náladě jeho vskutku v pravou dobu přijel. Bez vědomí sebe dojel do Florencie a došel svého bytu. Jen toho si u vrat svého domu všiml, že nebe na východě je silně bleďé, tak tiše, duchově bleďé.

Okamžitě usnul spánkem úplně bezesným, když se o půl dvanácté před polednem, probudil, bylo mu, že spal jen pět vteřin, - ale zároveň, že spal milion roků...

x x x

Povstal, pojedl něco málo a když zvony hlásaly poledne, vydal se na cestu do háje, kde měla jej Ada s Nellou očekávat.

Nálada jeho byla velmi podivná. Vzdor dlouhému spánku byl unaven jako před spaním. Zvláštní tíha na něm lpěla, připadalo mu, že je celý ve fausse position. Jeho tělesný pocit byl chabý a občas se mu zdálo, že nemá těla neb že by ho po právu neměl mít. Kol něho hučely neviditelné proudy vod a unášely jej s sebou. Marně snažil se vyjasnit si svůj stav: jeho myšlení bylo úplně impotentní a jednání čiře čiře impulsivní. Cítil, že něco záhadného násilně udržuje jej při smyslech. - - - - -

V polosněžení vstoupil do háje. Štíhlá těla bříz mrtvolně prosvítala v poledním slunci. Zvláštní, těžká ospalost lehla Silviu na víčka. Adu i Nellu nikde neviděl. Těžkým krokem ubíral se dále. Jasné nebe se čeřilo, bílé obláčky vyvstávaly na obzoru, šedly, temněly. Blíží se bouře, napadlo mu. Vtom spatřil Adu s Nellou. Rozběhl se k nim.

"Bude pršet," promluvila Ada. "Mám strach, že zmokneme. Vraťme se rychle!" Ale zvláštní, těžké ospalost vázala jejich krok. Ani Nella nemohla dále. Všichni sklesli do mechu. - - - - -

Náhle uzřeli před sebou o samotě stojící dům. Vkrečili do něho. "Mám hrozný hlad!" zvolala Ada. "Kéž bychom tu něco k snědku dostali!" Vstoupili do velké jízdby. Uprostřed stál stůl a na něm několik mís. Ale nikde živé duše.

Bez dlouhého ~~XXXXXXXX~~ váhání odklopila Ada mísy a překvapeně vykřikla. Zvolala poskakující a do stehů se plácající:

"Smažená ryba, pečená jelení kýta! Kýta! Kapr! Kapr! Kýta! Jak jest jen možno, že právě to, čeho jsem si přála, našla jsem zde?"

Našla jsi to proto, že jsi si toho přála. Tvé chtění to přivolalo, protože jím octl se duch tvůj v psychické blízkosti s duchem těchto věcí.

Mě a jez! A dala se jako vlk do jídla a pití. Následovali ji. Smáli se, výskali, prali, bili se, a jiné ohavnosti tropili. Víno vnikalo jim do mozků. Ani jim nenapadlo, že "neprávem osvojují si cizí majetek" a že by počínání jejich mohlo mít nepříjemnou dohru před soudem". Přáli si, aby se z nenadání objevil zde hospodář, aby viděli jaké oči by dělal. Silvio byl stále v pokušení zapomenout na to, že sní.

Tu povstala Ada a vyšla.

"Kam jdeš?"

"Ven! Předně musím a za druhé chci se trochu podívat do té barabizny!"

Silvio a Nella bavili se dále. Ani je nenapadlo o Adu se strachovat. Ale za pět minut vstala Nella a vrávoravě vycházela.

"Kam jdeš?"

"Ven! Předně musím a za druhé peřívám se po Adě! Nějak dlouho nejde.- Ty nemusíš dosud?"

"Ne!"

Zmizela. Čekal a zadumal se hluboce...

Minuty plynuly, - dívky se nevracely. Nevšiml si toho. Slunce přestalo svítit, - mraky je zakryly. Silvio dumal HNEN stále. A stále dívky nešly. Minuty plynuly a útulná dříve místnost stala se temnou a hrozivou: příšerné mraky zastíraly krajinu... Spustil se liják.

Tu přistoupil Silvio k oknu - a byl překvapen! Před ním ležela zcela jiná krajina než dříve. A ne již jižní, ale smutná severní krajina. Asi 300 kroků od něho tmavěl se les, kterého tam dříve nebylo, - smrkový les.

Silvio svažtil obočí a zabručel:

"Něco očklivého se na mne valí! Dobře že vím, že sním! Moje bdící, teď vlastně spící tělo zůstane asi nastávající kalamity ušetřeno! Následkem toho nezmizí v budoucnosti možnost podobných snů, jaký teď sním. A i po smrti bdícího těla musí toto druhé moje vědomí trvat, - musí! Vždyť nemá s mým v houštích teď spícím tělem, k hnití po smrti odsouzeným, nic společného! Haha! Není většího nesmyslu, než že je duše nesmrtelná! - Jaký to liják! - Ale hrome! Kde jsou mé kočičky? Zapomněl jsem úplně že existují! Co tam jen tak dlouho dělají? Snad se jim něco - Ano! Vše je teď tak nebláhé a hrozivé!..."

A vyřítiv se z hodevní síně do průjezdu vykřikl:

"Ade! Nello! Kde jste?"

Ale jen hrobové ticho bylo mu ozvěnou... Volal znovu. Opět však nedostalo se mu odpovědi. Vstal poněkud zneklidněn. Otevřel dveře a váhavým krokem šel dále. Tu zdálo se mu, že dohání jej něco pomalého, nevyslovitelného. Znělo to z třetí místnosti za ním...

"Vyčkám zde, co to bude!" zvolal náhle a postaviv se mezi dveře čekal.

Znělo to blíž a blíž. Konečně rozlétly se dveře dlouhé jizby v níž hleděl. A slyšel jen dunivé údery. Pomału se k němu blížily.

Vlasy se mu zježily. Dal se na šílený útěk. Posupně se naň stěny šklebily a proudy vod chechtaly se zcela jako člověk...

Vběhl do jizby poněkud přivětivější. Tu uchopilo jej te nevyslovitelně a nemyslitelně, - a vzalo mu to vědomí....

Nabyl ho brze, jak se mu zdálo. - Údery již nezněly, ale lijak zuřil stále, nebe bylo však již o něco světlejší. Povstal a šel nazdařbůh dále. Na milenky zcela zapomněl. Byl v úplně tupé náladě a vše mu bylo jedno.

Dříve ubíral se stále jen jednou řadou světnic. Teď však octl se poznenshlu v pravém bludišti. V každé světnici byly čtvery dveře, jednotlivé jizby měly nejrozumnější formy: čtvercovou, obdélníkovou, trojhrannou, kulatou, elipsovitou, cibulovitou atd. Mezitím vinuly se opět klikaté, ba spirálovité chodby. Ztratil úplně směr, ztratil smysl pro směr, vracel se stále tam, odkud vyšel; a když, napjev všechnu vůli, domníval se již, že jde rovně, že musí již vyvéznout, - zpozoroval náhle k hrůze své, že stojí tam, kde stál před minutou.

Zmocňovala se ho šílenost, - ona trapná, zmatená, bezmocná šílenost snu.

"Jsem v labyrintu! Co nevidět objeví se jeho Minotaurus! O těch nesnesitelných hrůz! Kéž je všemu konec! -Ha! Již jde! Minotaurus se blíží, - zae už, zas!"

Zavzněly opět zdálí příšerné údery jako kreky. Znovu zježily se mu vlasy.

"Raději vše jiné!" vzkřikl. "Raději vyskočím oknem!"

Přiskočil k němu, - vyrazil je, - a zavýskl. Pod oknem totiž táhla se podél domu dřevěná pavlač. Ale dříve tam nebyla, - to věděl určitě.

Skočil na ni. A dupot rázem ztichl. Silviovi rozlilo se teplé blahe tělem. Konečně vyvázl z vnitřností draka, konečně byl pod širou oblohou, dýchal čerstvý vzduch. Jen na sobě samému mu teď záleželo.

Liják skoro ustal, ale krajina kolem proměnila se v jezero. Se střechy lily se četné, značné vodopády a těsně vedle Silvia pnuly se dva nahnuté a přece ustavičně prudce se pohybující obloukovité jejich sloupy. Radoval se z nich dětinsky, tleskal rukama, neřil je do jejich tíhy a hvízdal si. Jal se budovu obcházet...

Obešel tři její strany, každá z nich byla asi 35 m dlouhá. "Kde se zde jen může směstnat tolik jizeb, celý Labyrinth?" Znovu vkročil do domu. Zaslechl hlas Ady. Ale náhle zavzněl nesrozumitelný, děsivý hlas její silněji, blízko před ním, - a zněl stále. Zdálo se, že ji někdo rdousí. - A přec bylo to jiné. Proběhl dvě síně, -- a uzřel konečně starší svou milenkou v podivné situaci.

Ležela na podlaze bez hnutí. Ale nebyla spoutána, a neviděl, že by byla zraněna: přes to nekladla odporu asi osmi trpaslíkům, velkým jako kocour, kteří ji velmi pracně valili do středu místnosti. Tam však zel v podlaze velký otvor, jako do studně, a šířil smrdutý zápach. Do něho chtěli patrně shodit Adu, která byla bez vlády a místo křiku mohla jen směšně blábolit.

Popatřil ~~na~~ na pidimuže blíže, - a otřásl se odperem a ténou, tajemnou předtuchou.

Byli částečně nezí, částečně v dětských košilkách; byli kolem všude potřísnění. Měli tváře novorozenat a starců zároveň: bylo v nich cosi nejasného a bezmocného, - ale ohromné, hákovité nosy, které by byly sloužily ke cti každému starému Izraeli, trčely z pergamenové, velmi vráskovité kůže. Oči byly bez duhovky, a zřítelnice - zcela bílé. Těla na nesmírně malých, slabých nožkách se klátící,

pokryta byla boulemi a vředy. Pohyby byly hrozně mdlé, umírající, strojové. Pištěli jako vrabci nebo jako cikády; vyráželi též příšerné zvuky: polo pláč, polo chechot.

"Ado!" vzkřikl a přiskočil k ní. Nohy její visely už do díry. Odtáhl ji a odkopl prudce dva netvary, že jako míče od stěn se odrazili. Ostatní, pískající a plačící rozutekli se a veskákali do otvoru. V hloubce to po nich měkce žblunkalo. Nezbyl náhoře ani jediný.

Silvio přistoupil k Adě. Tu vyskočil jí z pod sukně ještě jeden a úzkostlivě, jako novorozeně, plače, směšně se odklátil k otvoru a zmizel v něm též.

Ada ležela bez hnutí, upírajíc zděšené a přitom tupé oči na svého zachránce. Zdálo se, že umírá.

"Má Ado nejradší! Co je ti? Viď, že ti nic není?"

"Nic!" odvětila hlasem skoro blbým.

"Co se ti stalo?"

"Nic!"

"Můžeš stát a chodit?"

"Již mohu!" A namáhavě povstala.

"Ale řekni přece, co se ti stalo?"

"Později!"

"Hleď drahoušku, nedělej si z toho nic! Vše jest jen sen! Hleď, jest opět jasno, - slunce se prodírá, - hle! již sem svítí! Pojďme rychle odtud!"

Tvář Adina při pohledu na slunce oživila. "Pojďme pryč z tohoto domu!" řekla tiše a vykročila.

"Ano, - ale nevíš, kde je Nella? Ztratila se tu v tomto domě jako ty a dosud jsem ji nenašel!"

"Nella! Pro boha!" zvolala Ada; všechna tupost z ní spadla a ustoupila rázem téměř veselosti. "Co se jí asi stalo v tomto strašném domě? Pojďme, pojďme ji hledat! Rychle! Rychle!"

Vyřítili se z čarovného stavení...

A náhle v slunečním třpytu zaskvěla se před nimi zelená lučina s temným safírově modrým jezírkem zprostřed. Přelíbezná vůně emanovala jejich smysly. Rajský spěv ptactva hlucholil kolem, zadumané lekníny otvíraly v zanícení své bělostné kalíšky a na lučině dvanáct rajských dívek oděných nazelenalými, dýmavou rosou posázenými závoji v kouzelném reji vířilo a jásalo, rozpuštěné vlasy, jak zlaté stuhy vlály modrým vzduchem a bosé nožky zvonily o smaragdový pažit.

A Silvio a Ada slyšeli stříbrné hlásky:

"Vítáme vás, drahouškové, brzo na shledanou!"

Nevypověditelná slast obejmula Silvia i Adu, něco vznešeného rozpínalo jim a nadnášelo duše, - ale zároveň dusilo je něco ohyzdného...

II.

A hned na to počaly v psychickém kdesi vyskakovat nové, trochu jiné, temné duševní stavy, pravíci totéž ego, dostavil se pocit těla, - a Silvio otevřel tupě a udiveně oči i ústa.

Nad ním klonilo se několik sprostých, nízkých, nečistých tváří, - vysoce nad nimi klenul se krásný strop lesních korun, - a daleko ještě výše nad tímto pnula se vznešená, čistá, věčná obloha.

"He! co spíte tak tvrdě, pane! Je bílý den a žádná noc a jste v lese a ne v posteli!"

Chvilí smíтал se probuzenému myšlenky divě v lebce, - pak rozpomenul se na vše. První, co pocítil, byla teď bezmezná ošklivost. "Aha! ten otrocký, špinavě ohyzdný, bílý sen opět začíná! Fi! Jaký to kontrast! A zdá se mi

tak přesvědčivě, že uprostřed krásného, skutečného bdění uchwátil mne náhle hrůsný, plesnivý sen do spáru! Ano! plesnivý sen! - tomu říkají idioté bdění!"

"Co je vám do toho?" zabručel vztekle a povstal.

Hlava se mu zatočila a hrůza jeho lavinou stoupal a dech mu bral. Rozhlédl se, - a uvolnilo se mu: spatřil milenkou, sladkou Adu. Ležela tři kroky od něho a měla též jasné oči své otevřené. Dvě ošklivé baby dýchaly jí do tváře.

"Aho!" a uchopil ji za ruce.

"Kde jsem? Kde jsem se tu vzala? Co se stalo?"

"O tom si promluvíme, ale především vzdalme se od těchto lidí! Můžeš povstat?"

Rychle se vzbudila, v tváři její se rozhostila teď kvapem hrůza. Silvio hodil vesničanům něco stříbrňáků na zem a zuřivě zahučel:

"Díky za probuzení!" "Vy psi!" zašeptal si a zaskřípěl zoufale zuby, vzpomínaje na události nejposlednější. "Rozdělte se, - němům čas!"

Vrhli se na peníze jako hyeny, a poprali se o ně, nafackovali si, ba pokopali a pokousali se. "Krásný, ušlechtilý ten svět bdění, - co?" zachechtal se na Adu, ukazuje na ně...

"Mně je strašně!" chvěla se jako v zimnici. "Bože, co se to jen děje? Obrátil se náhle celý svět na ruby? Do jaké strašné propasti světové jsem padla, nešťastná? Bdím nebo sním? Snila jsem nebo jsem bděla? Vždyť je to vše k zešílení! - A jak hrozné to bylo, - teď teprve to cítím úplně!"

"Teď bdíš, jak se tomu říká, - ale právě ještě jsi snila, jak se tomu říká! Ale vypravuj: co jsi snila? Snila jsi vědomě? Zbyla ti upomínka?"

"Na vše se pamatuju! Ale vždyť to musíš vědět! Byl jsi přece se mnou a s Nellou! Bože, - kde je sestřička?"

"Nevím, - ale neměj o ní strachu! Byla jistě probuzena dříve než my a trefí domů! Ale vypravuj! Chci vědět, nesnila-li jsi snad přec jen něco jiného než já!"

"Ach ne! Dříve musím najít Nelli, neměla bych klidu!"

Tu zaslechli z houští srdcervoucí vzdechy.

Rozhrnuli větve. Ada radostně vzkřikla: Nello! Drahoušku! Co je ti?"

Nella ležela na zemi, bolestně vzdychala, rozhlížeje se kolem.

"Ach!" lkala, "to není ten ráj, po němž jsem stále toužila od chvíle, co jsem jej užřela! Nezřelá náš modravé slunce: toto svítí tak špinavě žlutě, zkermouceně, mrtvolně. Nevane zde ten nekonečně sladký, opojující jako víno vánek: tenhle vítr je tak odporně vlhký, páchne plísní, - je tak bez vůně a chuti, je tak spřesť. Lučiny jsou sice zelené, ale kde je čistý, blahý smaragd těchto, kde je ten slastný, svítivý, tekutý safír, vinoucí se kolem těl nymf? A kde je ta nebeská zář na pahorcích, hájích, lučinách? Místo ní klátí se zde a páchnou lidé, - fí!..."

"Te by se nám víly jistě nezjevily!" vzdychla Ada.

"V tak prosaickém zákoutí nemohou být... Oh! kam zmizel můj krásný sen? Jen sen! a skutečnost je ohyzdá jako vždy!"

"Teď ani nevěřím," vzdychala Nella, "že víly ty existují. - Byl to jen planý, klamný sen, krásný oblak, který se ze zdálí zdá být stříbrným, - ale z blízka jest jen neviditelnou, necitelnou mlhou. Vše je pára, vše je lež a nic..."

"Ó ty kvapné, lehké, slepé ženské mezečky, které nechají se vésti jen hloupýma očima! Děťátka moje! Nymfy naše nás teď snad obletují, na nás mluví, nás objímají i nyní zde jsou, - jistě v tomto lesním cípu, který jako ocas hada skoro až k nám se vine, - cítím te nějak! Jsou blízko nás, - a přece tak vzdáleny! My vidíme jen prosaickou líc všech těchto věcí, - ale poetický jejich rub, s lící bezprostředně souvisící, s ní jedno tělo tvořící, nevidíme,

protože jsme slepi, jen otrockému pudu sebezachování podrobeni. Rub údolí tohoto a sladké jeho obyvatelky jsou těsně u nás, - a přec více vzdáleny, než mlhoviny!... Dest! Viděli jsme co jsme chtěli, teď myslíme na sebe zachování! Domů!..."

Dívky vzdychly, povstaly, naposled se porozhlédly... - A tu zamávala Nella šátečkem a zavolala: "Na shledanou, drahé sestřičky!"

"Na brzkou shledanou!" vzkřikla Ada po ní, mávaje svým -

A teď - byla to pravda? byl to klam? - zaslechli uleknutí milenci zřetelně četné, nevýslovně lahodné, stříbrné hlásky:

"Na shledanou! Na velmi brzkou, trvalou shledanou, sestřičky, miláčku!"

Zároveň v bezprostřední blízkosti a zároveň z tajemné dálky svonily nadpřirozené hlásky... Bezděky padly žijící dvě ženy na kolena a proudy slzí jedné stékaly na tvář druhé. Silvio byl bled a chvěl se. Znovu dívky volaly, - ale odpověď už neslyšely.

"Na shledanou, víly, milenky moje!" zvolal tu Silvio vesele. "vzhůru ze země, drahouskové! Destale se nám velké milosti: rub světa odkryl nám k vůli na okamžik na jednom místě svou líci!"

Jako opilé vrávoraly dívky s kopce. Teď už zase věřily: neboť mezečkám přišla ouška na pomoc. Že smyslem může věřit daleko méně, než nejabstraktnějšímu předivu myšlení - toho lidé nikdy nepochopí. - Všema třema dmula se prsa bouřným dosud ve bdění nepocítěným štěstím. Zcela beze slov octli semezi hlubokými skálami a zamířili nazpět, - směrem k vesnici D., kde chtěli najmouti si povoz ...

III.

Ale osud určil jinak.

Na zpáteční cestě byli zaskočeni loupežnickou bandou - Satanisté zvanou - které se v okolí potulovala a po které marně vojáko pášlo, do jeskyně odvěšení a tam hrozným způsobem mučení. Ale při všech svých mukách nesnížily se hrdinné ty ženy ani jednou k tomu, aby křiky své prosily.

"Já chci jen zemřít!" křičela Nella, "klesnout ve sladkou nicotu, věčně spát, ničeho nesít. Každé žití se mně hnusí, hnusí se mně chůze, a všechny lepkavé pohyby, hnusí se mně hledění a mluvení. I štěstí se mně hnusí, údolí s vilami se mně hnusí, vše mne bolí i štěstí mne bolí. Proč jsem se jen narodila, já ubohá, nešťastná žena!"

Mezitím mluvil náčelník Rossi k pomocníkům:

"Měl jsem původně v úmyslu vsunout sem, pro veselé vystřídání, tři lehčí originální druhy mučení rázu více psychického, než somatického. Předně byli bychom se psům těm vykáleli do tlam. Za druhé byli bychom jim dopřáli líbat tu 8 dní starou, nadmutou, zčernalou, pukající mrchu, - toho tlustého, vámi zabitého sedláka, kterého jsem dnes k cíli tomu vykopat kázal, - a byli bychom je napojili jeho líbezným hnusem a přeškvařeným sádlem. A za třetí, jelikož mají, ubožátka, nejen žízeň, ale i hlad, byl bych je v milosti své nakrmil housenkami, pavouky, vosami, ropuchami a podobnými chutnými pokrmy. Žel Satanu, není k tomu čas, - a tak s těžkým srdcem musíme přistoupit hned k číslu šestému, velmi důležitému. Ubohá děťátka, co teď zkusíte! V celém životě jste toho dohromady tolik nezkusila, za to vám ručím. - Rychle přátelé!"

Každému z mučených přivázán byl na palec nohy velmi těsně tenký, ale pevný provaz a navázán na jiný se stropu

visící, hákem tam provléknutý. Bandité zatáhli za jeden jeho konec, - a milenci, do výše vytáhnutí, viseli za jediný palec hlavou dolů, asi půl metru nad zemí. Ale byli tiší...

Silviovi ukápla slza, když pohleděl na zmodralé tváře milovaných, zbožňovaných bytestí...

"Přestrojíme to již brze, milenky sladké, - a pak budeme blaženi! Těšit se tím! Co nevidět vysvobodí nás vojáci, - mluví se o nich, - nebo ještě lépe smrt. Sladký bude život v údolí vil, ještě sladší - nicota!..."

"Ano, smrt - nicota!" odvětily sotva slyšitelně.

"Jak se na ni těšíme!... Brze to bude, - brze, - smrtelné mdleby jdou na nás -"

Tu ozval se pevyk, hřmot ..., -temné výstřely, - a nové - a nové... - zavzněly bolestné ryky. V naběhlých obrátcích tvářích kmitl se blesk naděje, - ale slabounký.

"Nedejme se rušit!" velel Rossi. "Vy tři zde chopte se těch žhavých železných holí, - víte co máte činit. A vy tři připravte si naše španělské boty! Vy tři budete lámat prsty, vy tři lechtat, - a vy dva se mnou rdousit, - ale ne přespříliš! Tak! započneme současně! To bude bolet, nebožátka! Teď!"

A všichni tři nešťastníci byli pod pažďím silně lechtáni; prsty jim ze všech kloubů prudce vylamovány; chodidla volných nohou obuta byla do skříněk, v jejichž nitru byla zubatá kola, válce, ostré nože ... stroj tento uváděn byl v pohyb otáčením kliky a drtil úplně maso a kosti... Silviovi vnořena byla rudá železná tyč do konečnicku, ženám dvě jiné do lůna... A Rossi rdousil Silvia, jiní Nellu a Adu. A vše se dělo současně.

Pak Rossi jal se házet bezduchá těla do kalu.

V té chvíli jeskyní zahřměl povel: "Vzdát se!" a zablýskly se bajonety.

Rossi leknutím vykřikl, vzb chopil se, dal se stranou na útěk. Dvě rány třeskly: jedna kule uťala prochájecímu horní dásně se všemi předními zuby, druhá roztránila mu koleno. Klesl. -

x x x

Ostatním Satanistům podařilo se přehnout. Neboť ať vojsko vědělo o všech třech tajných východech, přišly oddíly jeho, určené k obsazení dvou vedlejších, pozdě, - jak to už u vojska bývá. I Rossi byl by se ještě unikl, kdyby nebyl obětí své do záchodu házel...

Vyléčil se z ran svých a ve společnosti osmi později pochytaných Satanistů byl oběšen.

Těla Nelly a Silvia vytažena byla z kalu. Ale tělo Ady nalezeno v něm přes všechno úsilí - nebylo -

Jak mohlo se to stát, nevíme. Snad zapadlo do nějaké hluboké skalní štěrbin. Spíše však myslíme, - než o tom raději pomlčíme. Tolik ještě podotýkáme, že dva z lidí, jimž svěřeno bylo vytažení mrtvol, tvrdili a přísahali, že usřeli na povrchu kalu několik divných, hrusných trpaslíků, kteří prý při spatření světla pochední se zvláštním pištěním hned do bahna se zaryli...

Neodvažujeme se též kausálně vysvětlovat příšerné tajemství Ady, o němž Silvio věděl. Byla snad mezi tělem Adiným a lidskými exkrementy jakási affinita neb alespoň tajemný nexus, jenž byl příčinou, že Ada kdysi porodila netvora i sudby, aby tělo její mezi výkaly zůstalo, v ně se pomalu rozplynulo, jím se asimilovalo -? Či byl snad teprve netvor ten, otrávil matku svou, původem affinity té, nexu toho? Či vrhl děsný posmrtný osud nešťastné ženy stín svůj prorocky - symbolicky do minulosti v podobě obluďného děčka? ... Jsou závratná finalní a symbolická tajemství v tomto příšerném, čistě intelektuálním stroji, zvaném příroda! Bláznovstvím je snaha proniknout je vědecky,

pověřivým idiotstvím popírat je. -

Řekli jsme: děsný posmrtný osud nešťastné ženy. Je to nesprávně řečeno. Neboť to, co v kalu zůstalo, nebyla Ada--

IV.

- Férické údolí. Modravé slunce usmívá se opět na ně. Uprostřed kvetoucího háje, v prohlubni mezi psrkou, spí malá lučina. Magicky modrá zář, ~~XXXXXXXXXXXX~~ na ní ležící, slévá se s její smaragdovou září v čarovný souzvuk. Nebeské vůně lehce létají vzduchem a zdroj ze středu louky prudce prýští zpívá sladce jako krásná žena. Na louce líně leží ve stínu stromů dvanáct nymf.

Všechny jsou velmi krásné a nebeská zář čistého štěstí z duševní povznešenosti chvěje se v jejich tvářích. Dnes jsou zcela poctivě nahé. Jediným kusem, oděvu' jsou bělostné šátečky, jež v ručkách drží. -

"Silvie, náš miláček, přijde, přijde! Ó, jak se na něho těšíme!" stříbrnými tóny jásaly všechny.

"A jak lahodný, kovový, velitelský hlas má!" pochvalovala si Elektra, 28letá Polka, živá, ohnivá, měnivá jako opál a chebná jako guma, velmi inteligentní. "Ale já ho nebudu poslouchat, mám neposednou a odbojnou krev, mám snoho stále se bezděky vzpínající vůle. Ale myslím, že tato má svévolnost ješt jen vrtošivým, akoro nuceným škádlením, na schvál zlobením. Pravá povaha má a každé ženy je: nekonečná oddanost, poslušnost: láska!"

"A myslím," pravila Iris, "že tato tvoje odbojná neposlušnost jest pouze zvláštním projevem tvé fundamentální ženské poslušnosti. Když totiž žena vzpírá se a bojuje proti muži, kterého miluje, činí tak jen z touhy, aby byla

od něho přemožena, zkrocena, spoutána, potrestána, aby trpěla -"

"K čemu tolik pitemých řeší?" přerušila ji, smějíc se dětsky a nezbedně Dita, 23letá Angličanka, něžná, bílá, měsíčně snívá, ale přitom sebou jistá a hrdá. "Jedním slovem chce dostat na zadek, to je všechno!"

"Dita má pravdu!" zasmála se Elektra zlomyslně. "Neboť sešlehání zadnice je pro ženu focus vši její slastné trpnosti, smilné trpnosti... Vyhevuje to instinktu jejímu po poslušnosti, neboť podrážkuje se obyčejně při tom, ukájí to plně pud její po zkrocení, pokoření, pud po trestu, pud po trpění a bolesti, z níž umí ssát rozkoš. Dále hoví to v nejvyšší míře i smilnosti naší, hlavně smilnému našemu studu: každé bití, - vůbec každá ~~smilnost~~ bolest, - má při sobě cosi sensualně dráždivého; bití však do zadnice, tohoto nejsemyslnějšího našeho, smilnému a stydlivému srdci našemu nejbližšímu úd, má oné smyslné chlípné dráždivosti pro ženu nejvíce. Je-li žena mrskána do zadnice, celá její ženskost je vzbuzena a jásá, - skoro jako při koitu. - Přesně vzato je naše smyslnost a ~~smilnost~~ naše trpnost skoro totéž. Neboť naše trpnost a trpíteckost jsou zcela smilné povahy, - smilnost ženy ani na krek neopustí a jest od ní neodmyslitelná a s ní skoro totožná. Žena dovede jen z trpění cítit rozkoš a to jen smilnou. Definice ženy jest: Žena jest smilná rozkoš z trpění."

"Všechny máte pravdu!" houkla Melia. "Když jsem nejvíce bujná, bojovná, zpupná, právě v tu dobu svrbí mně nejvíce kůže a žízni po zmrskání, jako letní rozpukaná země po dešti. A proto jsem tak bujná, že práhnu po bití: chci si je vynutit; a tím že jsem bujná, roste stále a rozplamenňuje se má žízeň. A tak zuřit nepřestanu, dokud bití nedostanu!"

"Ó ti muži! jak jsou hloupí!" zvolala Adriana. "Nařikají si ustavičně na ženy, jak jsou zlé, - a nestydí se za to! A co je příčinou toho? Jedině to, že si toužebně přejeme dostat od nich na zadek, - a že stále nedostáváme a že jsme proto nešťastné... Idioti! kdyby věděli, jak málo je zapotřebí, aby z draka stal se anděl - jen trochu elektřiny, které z rudých proužků projíždí ~~HEHEHEHE~~ léčebně celým naším tělem! - a hned zucukernatí nepřirozená naše žluč! Zlobí-li ženuška, má jen muž vzít rákosku, nenápadně se přitočit, sukničku napnout a párkrát švihnout -: Ženuška snad bude trochu prskat jako kočka, - ale za minutu bude sladká, zucukernatělá a milostná jako květnový vánek, - není-li jí totiž muž odperný a není-li on více ženou, než ona, což se často stává... A nepomůže-li to, je to jen znamením, že dostala málo a že chce víc: pak má si ji muž přehnout, košili odkrýt a vysázet dvacet: to pomůže zcela jistě, toť tateceum pro všechny ženské nemoci! Vždyť my čekáme dychtivě a s touhou jen na to, aby muž, jež milujeme, jednal, aby byl mužem, - abychom pocítily jeho blahodárnou převahu! Ale ti babštití muži neumějí jednat, - oni umějí s ženami jen se hádat! hádat se, - to dovedeme my též! Muž má ženu jen prutem pohlédit a nevádít se s ní! Oni se dnes žen bojí, - mají strach, hlupáci, že je žena praští hrcem do obličeje! Ale od zdvižení hrnce do praštění jím je větší vzdálenost, než od země do slunce: Žena jen mluví a hrozí, ale nikdy nejedná! Žena a jednat! co by to bylo za převrácený svět? A protože se dnes z mužů staly ženy, proto se z nás stávají muži: kam by to vedlo, kdyby byly samé ženy a k tomu byly na světě? Oni, kreteni, myslí, že bytí je surovostí, - a zatím je pro nás dobrodiním! Vždyť jsme po něm znovuzrozené!

- A my ubožátka, nesmíme mluvit! nemůžeme jim, blbounům, přece říci, že toužíme po bití! naopak musíme se stavět, jako bychom ho nechtěly, musíme se naoko zlobit, je-li nám jim pohroženo, - a zatím, co se zlobíme, myslíme si: kéž bys, ty nedovtipe, si mne už přehnul přes stehno! Žádná skoro žena v tom světě lží, jejíž jsme už opustily, nedozná, že si přeje bití na zadek; ale blázen, kdo ženskému ujišťování v nejmenším věří! Zde nelžeme! Řekla jsem poctivou pravdu, vytáhla jsem jednu z hlavních tajností ženského srdce, mužům skoro neznámou, na světlo! A doufám, že si muži až to budou číst, vezmou z toho poučení, jak se má s mladými ženuškami jednat, by se jim vyhovělo!" -

"To všechno je velikánská pravda!" zašveholila Thalia, drbajíc si ostentativně a s ~~WALKER~~ vilnou libostí uzlíkem šátečku tlusté své pruhy. "Můj krajan Nietzsche to podle všeho také věděl, ale nechtěl to bez obslu říci. Zde-li pak Silvio nezapomene vzít s sebou do údolíčka bičiček? Bičiček! Vy jistě víte, co Nietzsche řekl: Jdeš k ženám? Nezapomeň si vzít bičiček! A dělá s touto větou nesmírné důležitosti a tajnosti, - jakoby mnoho, co se nemá říci, za ní bylo skryto! Řekla mu to prý stará babička, ve skutečnosti však mladá jeho sestřička, zabalil si tuto 'malou pravdu' pod pláštěček, aby příliš nekřičela, jako dítě, drží jí hubičku... - co to vše znamená? Nuže my jsme ji rozbalily, ať si křičí do celého světa; ať ví každý muž: - že proto má si, jde-li k ženám, vzít bičiček, protože bitíčko je ženám slastnou potřebou, - bitíčko na zadek!"

"Bičiček, že řekl ten tvůj krajan?" vzkřikla Erata. "Tak vyříd' svému krajanu, že je blbeček! A víte proč je blbeček? Také vám to povím! Proto je blbeček, že neví, že nerada dostávám bičíkem nebo karabáčem! Jsem ráda bita metličkou, svižným proutkem, tenkou rákoskou, ale bič nemohu ani cítit,

fi! Tak mu vyřídí mé uctivé pozdravení a že mu nechám
vzkazovat, že je blbec, - buď tak dobrá!"

"A není blbec!" zastala se filosofa Adrastea, "není
blbec, protože já jsem nejraději bita bičíkem s několika
řemínky! To je přece radost! když jich více najednou
hvízdá a o mé nahé tělo pleská, hej, hej! Jest mně při
tom, jako bych s milencem tančila, - lítat bych mohla
a lebkou strop prorazit! Jako když vichřice na temenech
Černých hor kol mne burácela, mnou sem tam zmítala, roz-
puštěné vlasy do zadu vodorovně rvala, hej! takový vír
hučí v mé duši a bouřně ji unáší, když řemínky o tělo mé
pleskají, - plesk, plesk! Ó! Hej! hej! hurá! Aplesk!
plesk! Hurá! hurá!"

"Náš miláček přijde a dá nám bitíčko!" jásaly všechny
Cready.

"A jak dráždivá, smyslná těla mají naše dvě sestřičky!"
skoro zašeptala Hesperia.

"Přijdou! Přijdou! Ještě dnes!" zvonily hlasy všech.
"Jak budou s námi šťastni! Jak odškodnění za děsná utrpení!
Nebožátka drahá, jak jim teď as je! Smrt je hrozná, my
~~veselíme se~~ všechny jsme ji už přestály! Ale smrt jejich je
hroznější, než každá jiná!" A většinou se rozplakaly. --

"Zdá se mně, že začínají už znít nebeské varhany!"
vzkřikla ostražitá amazonka Melia.

"Ticho!" mávla proutkem Hera

Zavládlo napjaté mlčení. A vskutku! S nebe se linula
tichounká hudba, jako varhan, ale stokrát sladší. A pomalu
sílila a sílila...

"Již počínají umírat!" vzkřikly nymfy jedním hrdlem.
"Ó jak teď asi trpí! U nás je poledne, u nich příšerná
půlnoc! Umírají! umírají - a co nevidět budou zde!"

"Jen obstojí-li miláček náš ve zkoušce!" děla starostlivě Athena. "Člověk mýlí se tak často ve svých pocitech..."

"Jak bylo by hrozné, kdyby nám zase zmizel, navždy zmizel!..." zachvěla se Hesperia.

"Vzhůru!" zvolala Hera. "Běžme se domů obléci, ať se mu zalíbíme!"

"Ale neoblečeme se lehce!" podotkla Adrastea. Vždyť nemohl by si nás ani důkladně přetřít, nechtěl-li by nám šat roztrhnout!"

"Ano!" souhlasily. "Odějme se tím ~~neuvěřitelně~~ hustým, světle zeleným gázem, s vyšitými tmavozelenými lillemi a ozdobíme se i jinak! Slyšte! slyšte! Varhany již hřmějí! Pospěšme! Pospěšme!"

A zmizely v lese. - Stále mohutněji zněla hudba sfér, nevýslovně lahodně a majestátně, - jak jen ve snu tóny na nás působí... - A teď již nezněla, ale vířivě rachotila, ohlušivě řvala jako mocný vodopád.

A náhle to třesklo, jako když dělo vystřelí -

"Někdo z nich již zemřel!" jásaly vzdálené hlásky. "To ta bleďá, sladká sestřička, - jako ty jsi Hesperie!..."

Hlásky dozněly v strašném rachotu nebeských varhan. A náhle třesklo to ještě silněji: to byla Silviovi roztříštěná lebka.

Dál to hromem rachotilo. A za dvě minuty třesklo to po třetí: to hrůza vyhnala konečně Adina ducha z krvavého, bezkrevného těla...

Rachot přestal. Hřimavě, triumfálně, velebně nesla se hudba vzduchem majestátním proudem... A pak zeslábla a zněla teď nekonečně něžně, sladce, blaženě ---

A v dáli na břehu říčky objevili se Silvio, Ada, Nella. Pomalu ruku v ruce, kráčeli blíže. Byli zcela nazí a těla jejich neporušená. Tváře nezemskou září zářící, byly teď

krásnější, než dřív. Tahy jejich byly poněkud pozměněné: vše z nich, co bylo ještě nedokonalé a neodpovídalo čisté kráse zmizelo; ale podobnost zůstala.

"Jsme zde tedy zas!" pravila Ada, slastí se chvějíc.

"Kde jsme se tu tak vzali? Nemohu si vzpomenout, co předcházelo, - ale něco předcházelo... Ano, něco jsem temně snila, - a vše minulé zdá se mně tak nějak být snem. Ó ten vzduch! ta zář! Zemru štěstím, miláčkové!"

"Jak je vše divné!" nakláněla Nella štěstím hlavíčku.

"Něčemu nerozumím, - vím, že jsem právě něco snila, - ale nevím co. A cítím, že to bylo něco ošklivého... - kde jsme se tu vzali? Ale to je hloupost, vše je mně teď tak samozřejmé, - ó ta vůně! ty zpěvy ptáků, ty černé háje!...--"

"Přemýšlím o tom co jsme snili! A jsem na stopě! Nerušte mne!"

Ubírali se dále mlčky, slastí zmirajíce. Náhle vzkřikl Silvio:

"Již vím! Heureka! Vše se mně vyjasnilo! Minulost snoubí se ve mně, objímá přátelsky a rozumně s přítomností!... Drahouškové! Chcete vědět, co jste právě snily? Snily jste, že byly jste umučeny, v tmavé jeskyni, před černým oltářem, Rossim, náčelníkem Satanistů! Bylo to ~~úžasně~~ strašlivé!..."

"Ach!" zvolaly a zachvěly se prudce. "Vzpomínáme! Jak hrozné, ne!... Děsný sen!"

"A slyšte dále: nebyl to sen, - či lépe řečeno sníme i teď! Dokud jsme snili, že jsme mučení, byli jsme skálopevně přesvědčeni, že bdíme, a že jest údolí toto snem, - a teď je tomu zas naopak! Ještě nedávno byly byste se mně vysmály, kdybych vás byl přesvědčoval, že mučení vaše je snem, a teď se mně vysmějete, když vám řeknu, že jste

bděly, když jste byly mučeny!"

"Že jsme bděly?" zvolala Ada. "Bodejť bychom se ti nevysmály! Vždyť je přece tak zřejmo, že to byl jen sen! Mučení to je mně tak cizí, tak vzdálené, tak divné, tak temné a matné, vyhaslé, nerozumné - nu krátce sen! Bděly jsme prý Nelloušku, hahaha!"

"I nech jej!" pravila Nella zpívavě. "Myslím, že už dříve raisoneval o snu a bdění; - bdění mu bylo snem a sen bděním! Plete si tyto pojmy, to jest jeho nemoc, fixní idea. Z této manie ho nevyléčíme!"

"Máte pravdu!" zasmál se Silvio. "Neboť konečně je filosofie tato jen filosofií bludného kruhu. Vše je sen a vše je bdění, bdění je sen a sen bdění, - ale pojmy tyto jsou kontradiktorní!... A každý druh snu, - neboli bdění... - Och! ten bývalý můj pozemský, otrocký život, jejž jsem za bdění považoval! Kde jest? Kam zmizel? Vidím jej daleko za sebou, - tak zalehlý, skrčený, hluchý, bývalý, mrtvý - jako sen - sen... Jako s výše hory hledíme na mrak, který ještě před chvílí bouří běsnil, - a teď smutně se plazí vzdálenými údolím, roztrhán v cáry, zbledlý, vyčmáklý, v temnou upomínku scvrklý, zvedlý, mlhavý, nebytostný život - sen!..." Slza zaleskla se mu v oku. "A vše minulé^{stane} se pro ducha - snem - klamem - Ničím -"

"Přestaň!" zvolala Nella. "Hleď! hleď! naše víly! naše víly!"

Nevýslovně sladce rozezvučela se hudba nebeských varhan, třpytné mušky jak zlaté hvězdy létaly vzduchem a dvanáct rajsých dávek za ruce se držíce, spleteny v nejkrásnější věnec pohádkových květin jásavě spěchalo jim vstříc - - - - -

EDICE PREDIKACE
SV. Č. 8